

Život jako oživenost

Chápeme-li slovo život v tom smyslu, že jde o oživenost (v bibli „vdechnutí života“), pak je tu jiný problém, chceme-li trvat na tom, že je to „dar“. Mluvit o „daru“ dává smysl jen tam, když tu je nejen dárce, ale také obdarovaný. A kdo je vlastně tím obdarovaným, komu by mohl být „darován“ život? Někdo neživý? Či spíše něco neživého? (A mohli bychom jít ještě dál: komu nebo čemu by mohla být darována pouhá „existence“ – ve smyslu „výskytu“, „jsoucnosti“ či „danosti“). Je stvořenost něčeho darem tomu ještě nestvořenému? Dokonce snad darem „nicotě“, takže se „nic“ stane „něčím“? Zdá se, že rozporům tohoto typu neunikneme, budeme-li se tázat po „počátku“ či „zdroji“ oživenosti, a to odděleně – a na rozdíl – od „počátku“ či „zdroje“ všeho ostatního, „neživého“. Všechno se zdá totiž ukazovat, že tzv. „život“ ve smyslu živoucnosti, oživenosti není žádnou samostatnou skutečností, a proto že ani jeho „počátek“ či „zdroj“ nemůžeme chápat jako samostatnou skutečnost; zejména pak nemůžeme mezi tzv. „neživým“ a tzv. „živým“ vést nějakou pevnou hranici. A to potom nutně vede k závěru, že taková „živoucnost“ nemůže být nejen darem (ale že je nutně výkonem, přesněji prováděním úkolu či poslání), ale že ani nemůže být „obdarována“, a to ani když různé „dary“ živá bytost může a dokonce musí přijímat; ale přijímá je ona bytost, nikoli její život ves smyslu „živoucnosti“.

(Písek, 100918-3.)